Коли я зробився здоровий і великий, я купив собі рушницю і став держати собаку.

З собакою мені куди краще полювати: у мене рушниця, а в собаки ніс. У мене теж є ніс, ще й довгий, та проти собачого носа він нікуди не годиться. Собака своїм носом чує дуже багато; коли б собака умів розказувати, то розказав би багато інтересних історій.

— Отут, — сказав би собака,— учора пройшов чоловік і у нього в роті курилася така смердюча штука з паперу, а от і вона, ця сама штука! Тільки вночі на неї упала роса. Отут ішла женщина і чоботи її були намазані тим самим, чим пахнуть колеса на підводі. І, мабуть, вона несла курку, бо пахне ще й курячим пером. Тут сиділи горобці — ще й недавно—та от вони є! — сидять тепер на дереві. Он там пробіг сьогодні вночі собака, ще й чужий, бо наші собаки інакше пахнуть.

І все це собака чує своїм носом так, наче бачить очима, ще й краще. Так ми з ним і полюємо — я рушницею, а він — носом. У гаї є куріпки. Сам би я зроду їх не знайшов — лежать і лежать у траві, не хочуть летіти, Але Джана не обдуриш, Враз зачує носом, де вони лежать, підійде і стане. Тоді можна підійти й собі.

— Вперед!

Джан стрибне вперед, куріпка вилетить,— бо вже все одно її знайшли—і тоді можна куріпку стріляти.

Отак ми одного разу зайшли у гайок. Джан нюхав, нюхав носом і став. Стоїть. Тільки стоїть не так, як на куріпку. Стоїть весело й помахує хвостом. Що ж воно таке?

Коли я підійшов, то побачив: Джан стояв коло тернового куща, а на терновому кущі висіла здоровенна мертва сова. Однією лапою сова

зачепилася за товсту гілку, а другою... другої лапи не було зовсім. Лапа була одірвана, хтось розірвав сову надвоє.

Хто ж це міг розірвати сову? Ноли б орел— то він же зтїв би як і не всю сову, то хоч півсови. Якби вовк — теж поїв би. Хто ж це розірвав сову і покинув на кущі терновому?

Стою і дивлюся на Джана. Він собі весело вимахує хвостом — він давно уже носом учув все, що було тут і хто тут був, а я не розумію. Розказати мені Джан не може, стоїть собі і хвостом махає. Тоді трохи одійшов від куща, нюхає щось у траві. Підійшов і я. Дивлюсь — лежить трошки заячої шерсті.

Я почав роздивлятися сову і знайшов на лапі теж заячий пух. Я замислився і помалу добрав, що тут сталось уночі. От що я зрозумів:

Недалеко від гаю поночі у буряках пасся заєць. Він оглядався на всі сторони, чи не йде лисиця, чи ще якийсь ворог. Але все було тихо. Не дивився заєць тільки вгору.

Та здоровенна сова із жовтими, мов у кота, очима давно побачила зайця — сова добре бачить уночі. Отже вона знялася з дерева І тихо полетіла над буряками. Крила в неї м'які і летіла вона тихо, без свисту. Заєць і не зчувся, як сова вже була над ним і учепилася кігтями в спину.

Він кинувся тікати щосили. Але сова добре вчепилася в спину і, куди б не біг заєць, смерть сиділа в нього на спині.

Він оббіг усе бурячище — серце йому налаталось — нема рятунку! — Він біг так швидко, як автомобіль, за одну хвилину він уже був у лісі і пірнув у тернові кущі.

Але як тільки він черкнув об гілля, сова схопилася за гілку лапою. Тепер вона довбоне його разів зо три по голові і можна буде їсти.

Заєць як закам'янів — його держать, бігти не можна, це смерть! Вік зібрав усі сили і рвонув уперед, ударивши задніми ногами об землю. Але сова не хотіла пускати його, він рвонув ще раз і сова розірвалася надвоє.

От що я зрозумів, думавши довго коло тернового куща. Джан же давно добрав, що тут було — він стояв і весело вимахував хвостом.